

достъ предъ малкитѣ си другари. Тѣ се втурнаха къмъ него.

Ваню — най-голѣмиятъ — едва достигаше до шията на коня. Той хвана юлара на Галя, потупка го по врата и рече:

— Хайде, Галю, сега ще те повода. Пъкъ дѣдо Еню нека си приказва, че си нѣма работа. Пакъ ще си хапнемъ печени ядчици. Нали, Гольо? Ехъ, че на хубаво миришатъ!

Ради дръпна стареца за ржката и извика:

— Покачи ме, дѣдо Еню! Гледай! Галчо ме вика.

Дѣдо Еню покачи Радя върху широкия грѣбъ на коня.

Момчето се хвана здраво за гривата и завика:

— Дий, Галю! Кара-а-й!

— Чакай, чакай, Галю! — намѣси се малкиятъ Колю.

— Чакай, и мене да покачатъ!

Дѣдо Еню го намѣсти върху дебелия прѣтъ, съ който се въртѣше камъка. Колю дигна ржка и викна:

— Карай, бате! Азъ отъ тука ще командвамъ!

Ваню погледна дѣда Еня, позасмѣ се и рече:

— Дѣдо Еню, нѣма ли да ни дадешъ нѣщо за изѣпжтъ? Тръгваме вече.

Дѣдо Еню напълни джебоветѣ имъ съ печени ядки и тѣ задѣвкаха и замляскаха. Галю стана сякашъ по-едъръ. Той изпъна крака, дигна глава и дългата му грива се разтърси по дебелия вратъ. Очитѣ му свѣтнаха по-силно. Цѣль денъ Галю обикаляше самъ. Затова сега не можеше да се нарадва на малкитѣ играчи.

Колю извика отново: — Хайде-е-е!

И тръгнаха. Ваню води Галя, а Ради се притиска на гърба му. Галю пристѣпва бавно. Сякашъ носи скъпъ товаръ. И пази да не блѣсне Ваня или да го не настѣпи.

Дѣдо Еню ги гледа отъ страна. Въ гърдитѣ му запърха нѣщо весело като птичка. Тѣй му е хубаво да ги гледа! И той приседна на низко трикрако столче и запуши лулата си. . .

Най-после Галю полека спрѣ. Дѣдо Еню се събуди като че отъ сънъ. Той сне Радя и Коля. Отъ дългото седене на високо тѣ едвамъ се задържаха на краката си. Ваню ги хвана за ржце и тръгнаха къмъ вратата. Спрѣха се на прага и замахаха ржце къмъ Галя. Той ги погледна съ умнитѣ си очи, сякашъ искаше да имъ каже: „Благодаря че ме резвеселихте, но пакъ не ме забравяйте!“

Децата си отидоха. Старецътъ и конятъ останаха пакъ сами и продължиха мълчаливо своята работа.